

Τα κατουνάκια· μακαριστού Γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτου († 1983)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άνωθεν των «Καρουλίων» και εις απόστασιν $\frac{3}{4}$ της ώρας από της θαλάσσης, εκτείνεται έτερος ερημητικός συνοικισμός, τα «Κατουνάκια» ή μάλλον «Καντουνάκια», διότι ευρίσκονται εις την ακρώρειαν (καντούνι) της μεσημβρινής πλευράς του Άθω.

Τριάκοντα περίπου οικίσκοι, μετά πεντηκοντάδος οικητόρων κατεσπαρμένοι εις το πρανές από του «Καρμηλίου» και μέχρι Μικράς Αγίας Άννης και «Καρουλίων» στερούνται και αυτοί πάσης επιγείου παρηγορίας, και αυτό το ύδωρ ουρανόθεν απεκδεχόμενοι.

Η προεξέχουσα αύτη βραχώδης περιοχή του Όρους τυγχάνει φυσικώς άνυδρος, των εκ της κορυφής του Άθω και κάτωθεν υδατοφόρων στρωμάτων εκχυνομένων προς τας εκατέρωθεν χαράδρας της «Αγίας Άννης» και της «Κερασιάς». Πολλάκις οι Πατέρες των Κατουνακίων και με υπερβολικούς κόπους ανέσκαψαν τους

βράχους εις τα κοιλώματα προς εύρεσιν ύδατος, αλλ' εις μάτην, κι ήδη αρκούνται εις τας μικράς δεξαμενάς ομβρίου τοιούτου, προσπαθώντες δια πενιχρών μέσων να πλουτίσωσιν αυτάς.

Αλλά και εδώ το υστέρημα του ενός αναπληροί η φιλαδελφία του άλλου, και παρατηρείται μεταξύ αυτών η άμιλλα της χριστιανικής αγάπης προς μετάδοσιν και εξ αυτού του υστερήματος.

[...] Συμβαίνει πολλάκις εκ των γειτονικών Μονών να στέλλονται προς τους Πατέρας αυτούς ψυχία τινά ελεημοσύνης, και η διανομή δυσχεραίνεται εκ του λόγου ότι όλοι καθυστερούν εις την προσέλευσιν και λήψιν του μεριδίου των, μήπως εξαιτίας των στερηθεί ο γείτων ο συνερημίτης και συνασκητής των, και τίς οίδε πόσοι εξ αυτών το λαμβάνωσιν, ίνα το προωθήσωσι προς τον «Άγιον Βασίλειον» όπου το πτωχοκομείον της ερήμου.

Έχουσι και οι ερημίται Πατέρες τους πτωχούς των και τους γηροκομουμένους των. εκεί επάνω εις τα ερείπια της «Ουρανούπολεως» υπό τον Άθωνα, μακράν πάσης επικοινωνίας, ζουν εν σπηλαίοις και οικίσκοις δέκα τρεις μοναχοί Έλληνες και Ρουμάνοι, αδελφοί του Χριστού, με μόνην την ελπίδα επί τον Κύριον και παρηγορίαν τον εξ Αγίας Άννης φιλαδελφώτατον πατέρα Στέφανον, μεταφέροντα αυτοίς ότε μεν επί ράχεως ότε δε δια του οναρίου του την πολυτέλειαν του «παξιμαδιού», το οποίον ενίοτε αι Ιεραί Μοναί, αλλά πάντοτε οι γείτονες πτωχοί ασκηταί στέλλουσι προς τους πένητας αδελφούς των. Και τί παρ' αυτών αντάλλαγμα ; ευχαριστίαι θερμόταται, ευχαί ακατάπαυσται προς Κύριον υπέρ ζώντων και τεθνεώτων, των ελεούντων και παντός του κόσμου.

Βλέπει ο προσεκτικός παρατηρητής, εις τους μεν σχηματισμένους κάλλους επί των χειρών από τας αμετρήτους και καθ' ημέραν και νύκτα γονυκλισίας, εις τους δε φθαρέντα τον καρπόν του αριστερού αντίχειρος από το «κομποσχοίνι» της προσευχής, εις πάντας δε ανεξαρτήτως φυλής ην άκραν αγάπην.

Ας έλθουν λοιπόν οι του κόσμου φιλόσοφοι, οι θεωρούντες τον χριστιανικόν πολιτισμόν ανεπαρκή προς ειρηναίαν συμβίωσιν των οικητόρων της γης, και ας εξηγήσουν το φαινόμενον τούτο της αδελφικής κατά Θεόν αγάπης και ας κρίνουν μεταξύ του σημερινού καταντήματος της «πάλης των τάξεων», εις ο έφερον την ταλαίπωρον ανθρωπότητα του εικοστού αιώνος αι προοδαιτικάί ιδέαι και της καθυστερημένης ευαγγελικής θεωρίας «μη το του εαυτού, αλλά και το του ετέρου έκαστος».

Σήμερον εις τα Κατουνάκια διέρχονται περίοδον διττής κρίσεως. οι πτωχοί Πατέρες, οι εκ του εργοχείρου των ποριζόμενοι τα απολύτως αναγκαία της ασκητικής ζωής των, δεν εργάζονται τούτο πλέον, διότι είναι αζήτητον είδος. Τα

ξύλινα κουτάλια, αι ξύλινοι κτέναι, αι σφραγίδες δια πρόσφορα, τα ξύλινα πινάκια και άλλα τοιαύτα εργόχειρα ξυλογλυπτικής, αντικατέστησαν τα βιομηχανικά τοιαύτα εκ μετάλλου, πάστας, πορσελάνης και νάιλον, αφετέρου δε και τα δάση, αφ' ων επορίζοντο τα κατάλληλα προς τούτο ξύλα εκάησαν προ επταετίας, και δυσκόλως εξοικονομούν μερικά από διασωθείσας τινάς λοχμάς, μία κρίσις αύτη. Ετέρα δε απότοκος της πρώτης και πνευματικής μάλλον φύσεως, είναι η επίδοσις ενίων εξ αυτών εις την ζωγραφικήν, ήτις και επικερδής είναι και αναγκάζει τον επαγγελλόμενον αυτήν να έχει δοσοληψίας με τον κόσμον και κοινωνικότητα περισσοτέραν της ερημικής ζωής.

Και ήδη εις την ερημικήν ταύτην περιοχήν, της κατά Θεόν πτωχείας και ακτημοσύνης, ανεφάνησαν τα πρώτα συμπτώματα κοσμοπολιτισμού και μεταξύ των ταπεινών ισογείων οικίσκων και σπηλαίων εγείρεται οίκημα με συγχρονισμένον ρυθμόν, πολλά και ευπρεπή δωμάτια και συνοδείαν κελλίου μάλλον ή ερημητηρίου. Το αληθές είναι ότι χρησιμεύει τούτο ως καταφύγιον των διερχομένων και αληθής όασις δια της παρεχομένης εν αυτώ φιλοξενίας, αλλ' όπως και αν έχει, αποτελεί παραφωνίαν προς τε το περιβάλλον, τον προορισμόν και την αυστηράν παράδοσιν. Είναι ούτος ο οίκος των Δανιηλαίων, αγιογραφικός, και με αβραμιαίας περί την φιλοξενίαν παραδόσεις. Συνεστήθη υπό του λογιωτάτου και εις άκρον αρετής εληλακότος Γέροντος Δανιήλ του Σμυρναίου.

[...] Επέζησεν ο μακαριστός Γέρων (Δανιήλ ο Σμυρναίος) μέχρι των πρώτων δεκαετιών του αιώνος μας και δια του θανάτου του έκλεισεν ο κύκλος των λογίων Πατέρων του δεκάτου ενάτου αιώνος, ούτινος απαρχή ήτο ο αοίδιμος Νικόδημος ο Αγιορείτης. [...]

ΠΗΓΗ : ΑΡΧΙΜ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ (+), ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ, εκδ. «ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ», 1994, σ. 81 κ.ε.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr